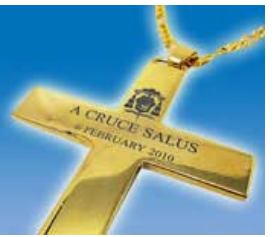

วันฉลองเทิดทูนกางเขน (วันอาทิตย์ที่ 14 กันยายน ค.ศ. 2014)

พี่น้องที่รัก กางเขนเป็นสัญลักษณ์สากลอย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดความคิดที่หลากหลายจากผู้พบเห็น ซึ่งบางครั้งก็แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ในปี 63 ก.ค.ศ. ซีเซโรนักพูด นักเขียน และนักการเมืองชาวโรมัน ได้บอกว่าการประหารชีวิตด้วยการตรึงกางเขนเป็นการกระทำที่ป่าเถื่อน สิ่งนี้ไม่ควรเกิดขึ้นกับพลเมืองโรมัน อย่างเด็ดขาดยี่สิบปีต่อมาคือในปี 43 ก.ค.ศ. ท่านได้ถูกประหารชีวิตโดยเพื่อนร่วมชาติของท่านเอง ขณะที่กำลังหนีออกจากกรุงโรม หนึ่งร้อยปีถัดมาหลังจากที่ซีเซโรได้ประกาศถึงความป่าเถื่อนของการตรึงกางเขน นักบุญเปาโลนักเขียนและนักพูดชาวยิว ผู้ได้รับสัญชาติโรมันด้วย ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นนี้ว่า “คนฉลาดปราดเปรื่องอยู่ที่ใดเล่า บัณฑิตอยู่ที่ใดเล่า และนักโตปัญหาลงของโลกนี้อยู่ที่ใดเล่า... ขณะที่ชาวยิวเรียกร้องขอดูอัศจรรย์และชาวกรีกแสวงหาปรัชญาญาณ เรากลับประกาศเรื่องพระคริสตเจ้าผู้ทรงถูกตรึงกางเขน...เพราะความโง่เขลาของพระเจ้ายิ่งฉลาดยิ่งกว่าปรัชญาญาณของมนุษย์ และความอ่อนแอของพระเจ้ายิ่งเข้มแข็งยิ่งกว่าพลังกำลังของมนุษย์” (1 คร 1:20-25) สำหรับซีเซโรการตรึงกางเขนพลเมืองโรมันเป็นเครื่องหมายของความป่าเถื่อน แต่สำหรับนักบุญเปาโลการตรึงกางเขนพระเยซูเจ้า พลเมืองยิวคนหนึ่ง เป็นแก่นแท้แห่งความหวัง เป็นเครื่องหมายแห่งความรักสูงสุดแห่งความโง่เขลาของความรัก และแห่งความยาวไกลที่ความรักสามารถไปถึง ความรักนี้แหละที่ทำให้ท่านกล้าเผชิญหน้ากับการถูกประหารชีวิตที่กรุงโรมในปี ค.ศ. 67

การบอกว่ากางเขนเป็นเครื่องหมายแห่งความหวังอาจเป็นความคิดที่ตรงกันข้ามกับความคิดของคุณทั่วไปที่มองกางเขนเป็นสัญลักษณ์แห่งการสาปแช่งจากพระเจ้าและความตายที่ป่าเถื่อน จริงอยู่ ความตายและความหวังดูเหมือนจะเป็นเพื่อนร่วมทางที่ไม่คู่ควรกันเท่าใดนัก ปรกติแล้วเรามักจะพูดว่า “ที่ใดมีชีวิตที่นั่นมีความหวัง” ตราบใดที่เรามีชีวิต เราสามารถหวังและเปิดตัวเราเองสู่ออนาคต ความหวังเป็นเหตุผลประการหนึ่งที่ทำให้เราต้องตื่นนอนในตอนเช้า เป็นตัวกำหนดรูปแบบและแนวทางในการดำเนินชีวิตของเรา อย่างไรก็ตาม หลายครั้งความหวังก่อให้เกิดความเจ็บปวดได้เหมือนกัน ในความหวังมีความเสี่ยงอยู่เสมอ เพราะเมื่อเราหวัง เรากำลังมองไปยังสิ่งที่ยังไม่ได้เกิดขึ้น เพื่อหลีกเลี่ยงความผิดหวังบางคนเลือกที่จะหยุดหวังโดยถือตามคำแนะนำที่ว่า “อย่าหวังสิ่งใด แล้วท่านจะไม่ผิดหวัง” แต่คนที่มีความหวังโดยปราศจาก

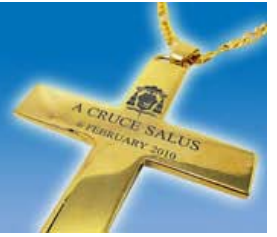
ความหวัง ก็ไม่ต่างจากคนที่ตายไปแล้ว เหมือนชาวอิสราเอลในบทอ่านแรกวันนี้ พวกเขาหยุดที่จะหวังในพระเจ้าอันเนื่องมาจากความเจ็บปวดที่มาพร้อมเสรีภาพของพวกเขา พวกเขาต้องเสรีภาพที่ปราศจากถิ่นทุรกันดารและอิสรภาพที่ปราศจากความทุกข์ยากลำบาก พวกเขาจึงหมดความอดทนและบ่นว่าพระเจ้า เพื่อตีสอนพวกเขา พระเจ้าจึงส่งงูพิษมากัดพวกเขา ทำให้พวกเขาล้มตายเป็นจำนวนมาก บางครั้งคนเราฉลาดขึ้นหลังจากโดนกัดหรือโดนทำร้ายเท่านั้น ต่อมาโมเสสได้ทำงูทองสัมฤทธิ์ขึ้นติดไว้ที่เสาเพื่อให้ผู้ที่ถูกงูกัดมองดู แล้วพวกเขาจะรอดชีวิต สิ่งที่ทำให้เกิดความตายกลับกลายเป็นสิ่งที่ช่วยชีวิตให้รอดพ้น

หลายศตวรรษต่อมาพระเจ้า ผู้ทรงส่งงูพิษมาหาชาวอิสราเอล ได้ทรงพระบุตรสุดที่รักของพระองค์ลงมา แต่ไม่ใช่เพื่อตีสอนพวกเขา ตรงกันข้ามเพื่อช่วยปลดปล่อยพวกเขาให้เป็นอิสระจากอำนาจของบาปซึ่งนำความตายมาสู่พวกเขาด้วยการยอมรับบาปและความตายบนกางเขน ในพระเยซูเจ้าเรามองเห็นพระเจ้าผู้ทรงถูกทรมานและถูกตรึงกางเขนเพื่อเป็นสินไถ่สำหรับคนจำนวนมาก นี่แหละคือสิ่งที่หลายคนเรียกว่าความโง่เขลาแห่งกางเขนและความอ่อนแอของพระเจ้า พระเยซูเจ้าทรงกระทำสิ่งที่หลายคนต้องการหลีกเลี่ยง พระองค์ทรงรับทรมานอย่างแสนสาหัสเพื่อคนอื่นจะได้เป็นอิสระ พระองค์ทรงยอมรับการถูกปฏิเสศและความทุกข์ยากลำบากซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของกางเขนด้วยเต็มพระทัย ในพระเยซูเจ้าเรารู้ว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงผลักไสหรือขับไล่ใส่สงเราที่เสียสถานะพระหรรษทานไปเพราะบาป แต่ทรงแบกเราไว้ พระองค์ทรงยอมรับสิ่งที่เราต้องการหลีกเลี่ยง ไม่ว่าจะมีความรับผิดชอบสำหรับบาปของเรา ความเกลียดชังของเรา ความรุนแรงของเรา ความดื้อดึงและดันทุรังของเรา ไว้เป็นภาระของพระองค์เอง

พระเยซูเจ้าทรงถูกตรึงกางเขน พระองค์ไม่ได้ทรงสิ้นพระชนม์ตามธรรมชาติ พระองค์ทรงถูกทำให้สิ้นพระชนม์ กระนั้นก็ตาม พระองค์ไม่ได้ทรงรังเกียจหรือดูถูกสถานภาพของมนุษย์ เหมือนที่นักบุญเปาโลบอกเราในบทอ่านที่สองว่า แม้ว่าพระเยซูเจ้าทรงมีคุณลักษณะทุกอย่างของพระเจ้า พระองค์ไม่ได้ทรงใช้สถานภาพอันสูงส่งนี้เพื่อประโยชน์ของตนเอง แต่ **“ทรงสละพระองค์จนหมดสิ้น ทรงรับสภาพดุจทาส เป็นมนุษย์ดุจเรา”** (ฟป 2:7) กล่าวคือ ในการบังเกิดเป็นมนุษย์ พระเยซูเจ้าทรงนบถและยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระเจ้าและเข้าสู่สถานภาพมนุษย์เหมือนทาส ปราศจากสิทธิพิเศษใดๆ ทั้งสิ้น เพื่ออุทิศตนรับใช้มนุษยชาติจนถึงที่สุดด้วยการสละชีวิตบนกางเขน อย่างไรก็ตาม กางเขนไม่ได้เป็นจุดหมายปลายทางสุดท้ายของพระองค์ แต่เป็นเพียงทางผ่านที่นำไปสู่พระสิริรุ่งโรจน์เท่านั้น ด้วยเหตุนี้เอง **“พระเจ้าจึงทรงเทิดทูนพระองค์ขึ้นสูงส่ง และประทานพระนามให้แก่พระองค์ พระนามนี้ประเสริฐกว่านามอื่นใดทั้งสิ้น”** (ฟป 2:9) ดังนั้น ในการกลับคืนพระชนม์ชีพของพระเยซูเจ้า ความหวังได้ทอแสงขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง

สังฆมณฑลอุดรธานี
www.udondiocese.org

พี่น้องที่รักนี่คือเหตุผลที่ว่าทำไมเราจึงมีความหวัง ความหวังเกิดจากความรักยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ผู้ทรงยอมสละแม้แต่พระบุตรเพียงพระองค์เดียวลงมาเพื่อไถ่กู้เราด้วยการสิ้นพระชนม์บนกางเขน ความหวังของเราเกิดจากการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเจ้า นี่คือเหตุผลที่ว่าทำไมความคิดของซีเซโรจึงผิดและความคิดของนักบุญจึงถูก ในกางเขนของพระเยซูเจ้าเราสามารถพบชีวิตใหม่ ชัยชนะ และความรอดพ้น นี่คือเหตุผลที่เราฉลองเทิดทูนกางเขนในวันนี้ **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**